

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 43.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790319472/facsimile.pdf> (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

VI

La beauté d'un front sévère
Ne peut pas toujours s'armer.
L'on est fait pour aimer
Quand on est fait pour plaire.
E.A. Demoustier.

Det var hoit paa Formiddagen da jeg næste Dag vaagnede, og befandt mig liggende næsten heelt paaklædt paa min Seng. Jeg var meget lidende, og ved at erindre den foregaaende Aftens Begivenheder følte jeg en Misfornøielse over den Character-Svagthed, jeg havde udviist, ved ikke i rette Tid at have brudt op. Det var kun den Betragtning, at min Nærvarrelse havde forhindret mine Ledsagere fra videre Udsvævelser, der formaaede at retfærdiggjøre mig i mine egne Øine for min Deelagtighed i deres mindre exemplariske Levnet. Imidlertid opvakte min Ærgrelse paany, da jeg betragtede mine tilsoledede Klæder, og opdagede at jeg savnede mine Briller og Galoscher. Da jeg sætter stor Pris paa Orden i mine Pengesager, indsaae jeg strax, at jeg, for at gjenskaffe mig disse Nødvendigheds Artikler, var nødsaget til at slaae en Streg over en Fornøielse, jeg havde besluttet at forskaffe mig, ved engang med det første at invitere Fru St:-Clair og Familie med mig i Theatret. Formiddagen gik saaledes bedrøveligt hen, især da den Hovedpine, hvormed jeg vaagnede, aldeles ikke var formindsket, men tværtimod tiltaget i en saa foruroligende Grad, at det flere Gange endogsaa kvalmede for mig. Jeg kunde aldeles Intet nyde, blev derfor hjemme og forsøgte at adspredde mig ved Læsning; men jeg var ikke istand til at samle Tankerne. Jeg kastede mig paa Sophaen og faldt i Søvn; og da jeg et Par Timer efter vaagnede befandt jeg mig Gud skee Lov bedre; jeg syntes, at en Kop Kaffe vilde gjøre mig godt, og da det netop var paa Tiden, klædte jeg mig paa og gik hen til St:-Clairs, hvor jeg efter at have styrket mig ved en Kop af hiin oplivende Nectar, snart følte mig i mit sædvanlige Velbefindende.

Jeg sad ved Vinduet, Fruen og Emilie hver i sit Hjørne af Sophaen, liden brændte muntert i Kakkellovnen og kastede sit Skjær hen paa